

Udskriftsdato: onsdag den 24. juni 2026

FOU nr 1983.95 (Gældende)

Den vejledende anvisning vedrørende flyvende personel

Ministerium: Folketinget

Den vejledende anvisning vedrørende flyvende personel

Henstillet til ligningsrådet at overveje, om ikke det ville være muligt at udforme den vejledende anvisning vedrørende den skattemæssige behandling af dagpenge under rejser til flyvende personel under anvendelse af andre kriterier, der i højere grad, end det da var tilfældet, var egnet til at sikre en ensartet skattemæssig behandling i forbindelse med dagpengene.

(J. nr. 1982-296-222)

Foranlediget af to klager over henholdsvis statsskattedirektoratets og landsskatterettens afgørelse i sager om den vejledende anvisning vedrørende den skattemæssige behandling af dagpenge under rejser til flyvende personel anførte jeg i en skrivelse af 29. februar 1984 til ligningsrådet følgende:

»Efter skattestyrelseslovens § 14, stk. 1, påhviler det bl.a. statsskattedirektoratet at meddele ligningsmyndighederne anvisninger med hensyn til tilrettelæggelsen og gennemførelsen af selve ligningen. Ligningsmyndighederne er pligtige at følge disse anvisninger, der forud skal være godkendt af ligningsrådet.

I henhold til denne bestemmelse udsendes der årlig anvisninger vedrørende ligningen for de respektive indkomstår. Senest er der således i januar 1984 udsendt anvisninger vedrørende ligningen for indkomståret 1983. I disse anvisninger er der i afsnittet om lønmodtageres indkomstopgørelse bl.a. anført følgende om godtgørelse af fortærings- og rejseudgifter:

»Dagpenge, udbetalt af Conair, Mærsk Air, S. A. S. og Sterling Airways til flyvende personel under tjenstlige rejser, anses for medgået til dækning af de pågældendes opholdsudgifter under rejse, men værdien af fri kost på rejse medregnes til indkomsten. Værdien af fri kost ansættes for året 1983, efter det af selskaberne oplyste gennemsnitlige antal rejsedage for det nævnte personel, til 39,00 kr. pr. dag.«

En tilsvarende bestemmelse har været optaget i anvisningerne for tidligere indkomstår.

Det følger af ligningslovens § 9, at flyvende personel ved andre selskaber end dem, der omfattes af anvisningen, ved indkomstopgørelsen skal medregne udbetalte dagpenge, men i stedet kan fradrage dokumenterede opholdsudgifter under rejse. Af den nedennævnte udtalelse har jeg dog forstået, at dagpengene under alle omstændigheder efter statsskattedirektoratets praksis kan anses for medgået til formålet, når de beregnes efter reglerne i finansministeriet, lønnings- og pensionsdepartementets cirkulære vedrørende tjenesterejser i ind- og udlandet.

I foråret 1982 modtog jeg en klage over, at ligningsrådet i en skrivelse af 1. september 1980 havde afslået at medtage flyvende personel ved flyselskabet A under den vejledende anvisning på lige fod med de dér nævnte andre flyselskaber. Da klagen var indgivet efter udløbet af den 1 års frist, der er fastsat i ombudsmandslovens § 6, stk. 2, kunne jeg ikke umiddelbart tage sagen op til behandling, men i skrivelse af 22. marts 1982 anmodede jeg ligningsrådet om en udtalelse til brug for min overvejelse af, om jeg måtte have grundlag for af egen drift i medfør af ombudsmandslovens § 6, stk. 5, at tage sagen op til nærmere undersøgelse.

I en udtalelse af 1. juni 1982 redegjorde statsskattedirektoratet herefter nærmere for anvisningens forhistorie og oplyste, at ligningsrådet på sit møde den 5. august 1980 havde vedtaget, at den vejledende anvisning for fremtiden kun skulle omfatte det ansatte personel i store luftfartsselskaber, »... da antallet af ansatte her nødvendiggør en praktisk og enkel fremgangsmåde ved ligningen«. Direktoratet bemærkede endvidere, at de vejledende anvisninger ikke omfatter alle skatteydere, »... men alene forskellige grupper, for hvem ligningsrådet har fundet, at en standardisering er påkrævet af hensyn til ligningsarbejdets praktiske tilrettelæggelse«.

Jeg har senere behandlet en lignende sag, hvor en pilot, der i det pågældende indkomstår havde udført flyvninger for forskellige mindre selskaber, klagede over, at landsskatteretten ikke havde anset ham for omfattet af den vejledende anvisning ...

... gav sidstnævnte sag mig ikke grundlag for kritik af landsskatteretten; men denne sag og den indledningsvis omtalte klage rejser dog efter min opfattelse det spørgsmål, om det begrænsede anvendelsesområde for anvisning i den nuværende form kan anses for tilstrækkeligt begrundet.

Jeg skal i denne forbindelse pege på, at det i sig selv kan fremstå som mindre rimeligt, om i øvrigt fuldt sammenlignelige grupper af personel i flyselskaber alene med henvisning til størrelsen af det selskab, hvori de er ansat, skattemæssigt behandles forskelligt.

Jeg skal endvidere pege på, at en manglende optagelse i anvisningen også praktisk synes at kunne indebære ikke ubetydelige forskelle med hensyn til det beskatningsmæssige resultat for den enkelte. Jeg skal herved navnlig fremhæve de formentlig ikke ringe praktiske vanskeligheder på destinationerne med at fremskaffe en dækkende dokumentation for udgifterne. På ligningsrådets afgørelse j.nr. F 42.252 som offentliggjort i Revision og Regnskabsvæsen 1978, Skattemæssige Meddelelser, s. 104, forstår jeg, at dette forhold da også var medvirkende til dengang at optage et mindre taxaflyveselskab i anvisningen.

På den anførte baggrund skal jeg derfor henstille til ligningsrådet at overveje, om ikke det ville være muligt at udforme den omhandlede anvisning vedrørende den skattemæssige behandling af dagpenge under rejser til flyvende personel under anvendelse af andre kriterier, der i højere grad, end tilfældet er nu, er egnet til at sikre en ensartet skattemæssig behandling i forbindelse med dagpengene.

Jeg har samtidig hermed gjort folketingets retsudvalg og ministeren for skatter og afgifter bekendt med min henstilling.

...«

Supplerende oplysninger om sagen

I skrivelse af 18. februar 1986 meddelte statsskattedirektoratet mig, at ligningsrådet havde vedtaget en ny generel anvisning for flyvende personel gældende fra 1. januar 1985.

Anvisningen for de store flyveselskabers personale ophæves dog først med virkning fra 1. januar 1986, da personalet ikke tidligere er blevet orienteret om den gennemførte ændring.

Jeg meddelte statsskattedirektoratet, at jeg havde taget det oplyste til efterretning.